

TÜRK AĞAÇ KÜLTÜ İNANCININ DEDE KORKUT HİKAYELERİNDEKİ YANSIMALARI*

Doç. Dr. Metin ERGÜN**

Mitoloji, semboller ilmidir. Mitolojinin sembolleri kelimelerdir.(1) Diğer ilim dallarında her sembol, bir mânâyı çağrıştırırken mitolojinin sembolleri mânâ içinde mânâyı çağrıştırır.

Mitolojiye “üç boyutlu resim” mantığıyla yaklaşmak gerekir. Resmin dış yüzeyindeki mânâsız şekiller, mitolojinin kelimeleri gibidir. Bu tür resimlere bakma tekniğini bilir ve bu teknikle resme bakarsanız, o mânâsız dış (ilk) şekiller, sizin için mânâlı şekiller haline gelir. Aynı şekilde mitolojiyi araştırırken de her kelimeyi üç boyutlu resim olarak görmek ve aynı mantıkla yaklaşmak ve araştırmak gerekir.

Mitoloji, fiili hayatın ürünü değildir; ruhî hayatın, düşünce hayatının ürünüdür.(2) Belki de bu yüzden tamamen kelimelerin dünyasında yaşamaktadır. Milletler, bugün hangi düşünce sisteminde veya hangi inanç sisteminde olurlarsa olsunlar; ilk inanç sistemleri sırasında ortaya çıkan kelimeler, dillerinden atılmadığı müddetçe mitoloji dünyalarını ne bugün, ne de gelecekte terk edebilirler. O kelimeler yaşadıkça -toplumsal ilişkiler açısından etkili olmasa bile -mitolojileri de kelimelerin dünyasında yaşamaya devam edecektir.(3)

Bu değerlendirme, Türk mitolojisi için de geçerlidir. Türk boylarının tamamına yakınının tarihin erken devirlerinde mitoloji kültürü dönemi aşmasına,

hatta bazı Türk boylarının bilinen tarihin ilk devirlerinde düzenli, teşkilâtlı devletler kurma anlayışına ulaşmasına, dolayısıyla mitolojik destan kültürü dönemi aşmalarını geçmiş olmalarına rağmen mitolojik inançları, bazı pratiklerde ve özellikle kelimelerin dünyasında yaşamaya devam etmiştir.

Dede Korkut Kitabı, bu kabil eserlerimizdendir. Genel olarak XIV. yüzyılın sonuyla XV. yüzyılın başlarında yazıya geçirildiği kabul edilen Dede Korkut hikâyeleri, Türklerin tarihin erken devirlerinde mitoloji ve mitolojik destan devrini geçtiği, teşkilâtlı devlet kurma anlayışını gelenek haline getirdiği kabul edilen Oğuz boyunun destanıdır. Yani Oğuz Türkleri, Dede Korkut hikâyelerinin yazıya geçirildiği dönemde ileri kültür seviyesinde bir topluluktu. Onların hayatlarına yön veren şey, artık dış dünyayı duygularla kaplı algılama şekli yani mitoloji değil; tarihî tecrübe ve kültürler arası ilişkilerdir.

Böyle olmakla birlikte Dede Korkut hikâyeleri tamamen mitolojinin dünyasındadır. Bunun sebebi, hikâyeleri oluşturan kelimeler ve hikâyelerdeki davranış şekilleridir. “Hikâyeler” belki tarihî maceranın bakiyeleridirler; fakat, hikâyeleri oluşturan sözler, mitolojik düşüncenin bakiyeleridir.

Dede Korkut Hikâyelerinde kelimelerin dünyasında yaşayan mitolojik ba-

** Muğla Milletvekili, S.Ü. Fen Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi.

kiyelerden biri Gök Tanrı inanç sisteminde büyük bir önemi haiz ağaç kültürüdür. Ağaç kültürü, hikâyeleri oluşturan kelimelerin ön mânâlarında değil; arka mânâlarında görülmektedir.

Burada ağaç kültürünün diğer kültürlerde nasıl görüldüğü; bu kültürün prensiplerinin ne olduğu üzerinde uzun uzadıya durulmayacaktır.(4) Sadece Dede Korkut Hikâyelerinin arka mânâsında yaşayan Türk mitolojik düşünce sisteminin ağaçla ilgili tasavvurlarını daha iyi anlamak ve çözebilmek için bu kültürün mitolojik dönem Türk düşüncesindeki mânâsı ve yeri hakkında kısaca bilgi verilecektir.

Ağaç kültürü, dünyadaki birçok kültürlerde olduğu gibi, Türk kültürünün mitolojik dönemi için de oldukça önemlidir. Türk düşüncesi, yaratılmışlığı izah ederken ağacı, bu hadisenin ana motifi olarak gösterir. Türk düşüncesine göre ilk insan yaratıldığında dokuz dallı bir ağacın altında yaratılmıştır. Tanrının insanla ilk muhatap olduğu yer dokuz dallı ağacın altıdır.(5)

Mitolojik dönem Türk düşüncesinde kutsal (mübarek) ağaç, Tanrı'ya ulaşmanın yoludur. Yani Tanrıyla insan arasında bir vasıttır. İnanca göre kutsal dağlar gibi kutsal ağaçların da başları insan gözüyle görülmeyecek şekilde göğe doğru uzanmakta ve Türk düşüncesine göre gökte olduğu farz edilen ve bir ışık aleminde ibaret olan Cennet'e ulaşmaktadır.(6) Cennet de Türk düşüncesinde esas itibarıyla "mekândan münezze" olarak kabul edilen Tanrı'nın dünyayı ve insanları idare ettiği mekândır. Kutsal ağaçlar, zamanla bu konumdan uzaklaşarak Türkün düşüncesinde Tanrı'nın somut bir görüntüsü olarak algılanmaya başlamış ve "tanrısal"lık kazanmıştır. Dağ ve Hakanla birlikte bir nevi Tan-

rı'nın yeryüzündeki izdüşümü olarak görülür hale gelmiştir. Tanrı değil, fakat tanrısal olarak kabul edilen kutsal ağaç, Türk düşüncesinde ileriki dönemlerde Tanrı'yı sembolize etmeye başlamıştır. Kutsal ağaç artık mitolojinin sözcüklerinde Tanrı'nın ve dünyadaki tanrısallığın sembolü haline gelmiştir. Dede Korkut hikâyelerinin kelimelerindeki mahiyeti de böyledir. Dede Korkut'ta "tanrısalılık"ın tam karşılığıdır.

Türk mitolojisinde kutsal olarak kabul edilen ağaçların belli vasıfları vardır. Bir ağacın kutsal olarak görülebilmesi için mutlaka bu vasıflardan en az birine sahip olması gerekir. Bu vasıflar esas itibarıyla Gök Tanrı'nın sıfatlarıdır. Bu vasıflar şunlardır:

a) Yalnız ağaç olmalıdır: Bir ağacın kutsal olarak kabul edilebilmesi için mutlaka bulunduğu mekânda yalnız başına bulunması gerekir.

Türk düşüncesine göre Tanrı tektir ve eşi ve benzeri yoktur. Tanrıyı sembolize eden varlığın da onun bu sıfatına uygun olması gerekir.

b) Yapraklarını ya yaz-kış dökmeyen ya da çok az döken bir ağaç olmalıdır.

Türk düşüncesine göre, ebedî olan tek şey Tanrı'dır; Tanrı ölmez. Aynı şekilde Tanrı'yı sembolize eden varlık da ebedî olmalıdır. Yaz-kış yapraklarını dökmeyen ağaç, bu haliyle sonsuzluğu sembolize eder.

c) Kutsal ağaç, etrafındaki ağaçlardan ya daha uzun, ya da daha heybetli, daha gösterişli olmalıdır.

Türk inancına göre Tanrı, el-kebîr, el-melik, el-âzîmdir. Yani Tanrı, bütün mevcûdattan daha büyük, daha sahip, daha hakim ve daha azametli, daha gösterişlidir. Tanrı'nın bu dünyadaki sembolü de aynı sıfatlara sahip olmalıdır.

ç) Kutsal ağaç, meyvesiz olmalıdır. Türk düşüncesinde Tanrı doğmaz ve doğurmaz.

Türk inancında her şeyi var eden, fakat kendisi var edilmeyen; doğmamış ve doğurmamış olmakla birlikte sonu da olmayan şey Tanrıdır.

d) Kutsal ağaç, etrafındaki ağaçlardan daha yaşlı olmalıdır.

Türk düşüncesinde Tanrı, sonsuzluğun, ebediliğin sembolüdür. Yaşlılık Tanrısallığın yani sonsuzluğun sembolüdür.

e) Kutsal ağaç, geniş ve koyu gölge-li olmalıdır. Türk düşüncesinde Tanrı sığınılan şeydir.

Tanrı zorda kalanlara yardımcı olur.(7)

Kutsal ağaçla ilgili bu vasıfları daha da çoğaltmak mümkündür. Bu vasıfları ne kadar çoğaltırsak çoğaltalım, bilmemiz gereken, kutsal ağaçla ilgili bütün bu niteliklerin aynı zamanda Tanrı'nın sıfatları olduğudur. Yeryüzünde Tanrıyı değil ama "tanrısallığı" temsil eden kutsal ağaç, en az bir özelliğiyle Tanrıyı insanların düşünce dünyasında sembolize etmektedir.

Türk'ün erken dönem düşünce ve inancında bu şekilde yer alan kutsal ağaç, mitolojik dönem kültür anlayışını çok erken devirlerde aşmış olsa bile binlerce yıldır O'nun kelime dünyasında yaşamaktadır.

Türkler'in mitolojik düşünce sistemini geçip yüksek medeniyet anlayışına ulaştıkları bir devirde yazıya geçirilen Dede Korkut Kitabı'nın söz dünyasında yukarıda da belirttiğimiz gibi bir çok mitolojik unsur gibi ağaç kültü de görülür.(8) Dede Korkut'taki bu sözlerin arka mânâlarını şöyle izah edebiliriz.

Dede Korkut Kitabı'nda ağaç kültü en mânâlı şekliyle "Salur Kazanuñ İvi Yağmalandığı Boy"da karşımıza çıkar.

Bu hikâyede kâfirler, Salur Kazan'ın oğlu Uruz'u asmak için götürürlerken Uruz onlara şöyle der: "Mere kâfir aman, Tañrınıñ birliğine yokdur güman, koñ meni bu ağaç ile söyleşeyim" der. Sonra da ağaca dönüp:

*"Ağaç ağaç dir isem saña erilenme ağaç ,
Mekke ile Medinenüñ kapısı ağaç,
Müsa Kelimüñ asası ağaç
Böyük böyük sularuñ köprüsi ağaç
Kara kara deñizlerüñ gimisi ağaç
Şâh-ı Merdan Aliniüñ Döldülinüñ eyeri ağaç
Zülfikaruñ kınıyile kabzası ağaç
Şah Hasan ile Hüseynüñ bişigi ağaç" der.(9)*

Bu soylamanın buraya kadar olan kısmı, Gök Tanrı inancıyla İslâmî inancın çatışmasından ibarettir. Oğuzlar bu dönemde inanç olarak tamamen Müslüman olmuşlardı. Fakat kültürel olarak hâlâ daha şamanizmle karışmış Gök Tanrı inancındaydılar. Uruz, daha ağacın yanına gelir gelmez "Mere kâfir aman, Tañrınıñ birliğine yokdur güman" diyerek inanç ve kültüründeki bu çatışmayı ortaya koyar. Uruz'un kültürünün kodlarında ağacın yeryüzünde Tanrı'nın sembolü olduğu kayıtlıdır. Kültürel hafızası O'nu bu sembole götürmüştür. Fakat o, artık "Lâ ilâhe illallah" inancındadır. Bu yüzden "Tañrınıñ birliğine yokdur güman" ile söze başlamaktadır.(10) Sonra kültürel kodları O'nu Gök Tanrı'nın yeryüzündeki sembolüyle İslâmî mübareklerini birleştirmeye zorlamıştır. Hemen daha bu "zorlama"nın başındaki " ağaç ağaç dir isem saña erilenme ağaç" sözleriyle tarihî arka plândaki inancıyla hesaplaşmaktadır: Ben seni Tanrı'ya ulaşma vasıtası olarak görmekteydim. Sen benim için Cennet'e gidilen yoldun. Üstelik inancıma göre senin adını bile söyleyemezdim. Çünkü sen benim için

alelâde bir şey değil, mübarek, kutlu bir şeydin. Bu yüzden sana “ağaç dersem erilenme” düşüncesine gelmektedir. Sonra da belirttiğimiz gibi hafızasındaki bu “kutsal” ile haldeki inancının mübareklerinin bağlantısını kurmaktadır. Yani kültürel hafızası yüzünden onu tam olarak terk edemiyor. Ve bunu Mekke ile Medine’nin kapısının Musa kelîminin esasının, Şah-ı Merdan Alinün düldülinün eyerinin, zülfikaruñ kınının, Şah Hasan ile Hüseyinün bişîğinin ağaç olmasıyla delillendirmektedir.

“Soylama”nın devamındaki “Eger erdür eger avratdur korhusı ağaç” (11) sözleriyle kültürel hafıza tekrar ortaya çıkmakta ve Uruz’u Gök Tanrı’nın el-kahhar, el-kudret, el-hakîm, el-cebbar sıfatlarına götürmektedir.(12) Her şeye gücü yeten, hakim-i mutlak olan, her şeyi kahretme gücüne sahip olan O’dur; yani Tanrı’dır. Yani yeryüzünde onu sembolize eden ağaçtır.

“Soylama”nın devamında bu kültürel hafıza iyice ortaya çıkmaktadır: “Başuñ ala bakar olsam başsuz ağaç; dibuñ ala bakar olsam dipsüz ağaç”.(13) Uruz’un kültürel kodlarındaki kutsal ağacın başı ve dibi görünmez. İnanca göre onun dalları gökyüzüne Gök Tanrı’nın da mekânı olan Cennet’e ulaşmaktadır. Kökleri de yerin dibine şeytanın da mekânı olan Cehennem’e kadar inmektedir.(14) Kutsal ağaç, istediğini Cennet’e, yani Tanrı’nın katına; istediğini Cehennem’e yani şeytanın yanına götürebilir. Her kim Gök Tanrı’nın emir ve nehiyleri doğrultusunda hareket etmişse onu Tanrı katına; her kim ki Gök Tanrı’nın yolundan çıkmışsa onu şeytanın yanına götürür. Bu yüzden Uruz’un ataları biri öldüğü zaman cesedi önce Tanrı katına çıkarması için ağaca asarlarmış.(15) “Temir terek”, “Temir kavak” veya “hayat

ağacı” da denilen bu inanış, sadece Türk mitolojisinin de değil; bütün dünya mitolojilerinde görülür.

“Soylama”nın devamında “Götürecek olur isen, yiğitliğim seni tutsun ağaç; Bizim ilde gerek idin, ağaç”(16) ifadeleri görülmektedir. Bu ifadelerin ön mânâlarını anlamak bile oldukça zordur. Arka mânâlarının izahı ise imkânsız gibidir. Ağaç Uruz’u nereye götürecektir; Uruz’un yiğitliği onu nasıl tutacaktır; ağaç niçin Uruz’un ilinde gereklidir? Bunlar derin ama güzel ifadelerdir. Biz bu ifadelerde de kültürel hafızanın devreye girdiği düşüncesindeyiz. İnanca göre Türk hakanları ve Türk beyleri “Ben güzel ahlâkı tamamlamak için geldim” şuuruyla bu dünyaya gelmektedirler. Onları, kendi emir ve yasaklarını insanlığa öğretmeleri için bizzat Tanrı dünyaya göndermiştir.(17) Vazifeleri bitince de “Gök Tanrı’ya borcumu ödedim” anlayışıyla Tanrı katına çekilmektedirler.(18) Yukarıda belirttiğimiz gibi çekilme yollarından biri cesetlerinin ağaca asılmasıdır. Bu çekilme ancak ve ancak vazife bitince ve vadeyle olmaktadır. Kâfirlerin elinde esir olarak asılmak, bu yolla ölmek bir Türk beyi için utanç verici bir şeydir. Uruz, henüz Gök Tanrı’ya borcunu ödememiştir, fakat Tanrı’nın yolundan da ayrılmamıştır. O ana kadar Tanrı yolunda yaptığı hizmetler, ağacın onu bu şekilde götürmesine engeldir. Tanrı hizmetindeki yiğitliği buna engel olacaktır. “Bizim ilde gerek idin, ağaç” ifadesini ise şöyle açabiliriz: Türk düşüncesinde her evin, her ailenin, her boyun bir ağacı vardır.(19) Bu ağaç orada hem Han’ı hem de Tanrı’yı sembolize ederdi. Han ve bey soyunun birer ağacı vardı. Bu kişiler ölünce ağaçlar da kururdu ve ya kesilirdi. Ağaç, Han’ı dolayısıyla devleti de sembolize ettiği için aynı zaman-

da orada Gök Tanrı'nın hükümlerinin geçerli olduğunun göstergesiydi. Ağaç aynı zamanda neslin devamının işaretidir. Uruz asılırsa ağaç yok olacaktır. Uruz'un elinde artık Tanrı hükmü geçmeyecektir; nesil ve devlet yok olacaktır.

Bu ev ağacı motifini "Kam Pürenün oğlu Bamsı Beyrek Boyı"nda da görürüz. Beyrek tutsaklıktan dönüp baba yurduna gelirken şöyle bir ifade geçer: "... Andan babasınıñ ordusına geldi. Meger ivleri önünde bir büyük ağaç var idi, dibinde bir yahşı bınar var idi."(20)

Bu ifade ile Uruz'un "Bizim ilde gerek idin ağaç" sözü birbiriyle ilgilidir. Belirttiğimiz gibi, Türk düşüncesinde her evin kutsal bir ağacı vardır. Bu, o evde Tanrı "kut"unun, kısacası Tanrı'nın olduğunun göstergesidir. İnanca göre, bu ağaç, dolayısıyla Tanrı orada olduğu için o evde bolluk ve bereket, iyilik ve güzellik var demektir. Aynı zamanda o ev, emin yerdir; sığınılacak, misafir olunacak yerdir. Çünkü orada Tanrı vardır; Tanrı'nın olduğu yerde de kötülük olmaz.

Soylama "Kara hindî kullarıma buyuraydım; Seni parça parça doğrayalar idi, ağaç"(21) ifadeleriyle bitmektedir. Bu ifadelerin ön mânâsı açıktır. Uruz, "eğer seni doğratsaydım, beni asamayacaktın" demek istiyor. Arka mânâsını ise şöyle açabiliriz: Dede Korkut hikâyeleri, Türklerin İslâmiyeti kabûl ettikleri dönemin eseridir. İslâmla birlikte bütün eski inançlar terkedilmiş; onların göstergeleri de yok edilmiştir. Buradaki "Kara hindi" ifadesiyle Müslümanlar kastedilmektedir. Eğer Uruz, ağacın kendisi için ifade ettiği mânâyı söylemiş olsaydı; o ağaç yok edilirdi. Uruz, burada ağaca, yani onun sembolize ettiği Tanrısına küsmüştür. Esasında Türk düşüncesinde Tanrı'ya isyan da zaten yoktur. Çün-

kü Türk'ün yaratılışının gayesi Tanrı'ya hizmettir: Tanrı yolunda olmaktır. Türk olsa olsa Tanrısına küser.

Dede Korkut'un "Basat'ın Tepegözi Öldürdüğü Boy"da da kutsal ağaç motifiyle karşılaşırız. Basat'ın Tepegöz'e karşı söylediği aşağıdaki sözler bu motifi yansıtır:

*"Kalarda koparda yerim gün ortaç!
Karanğu dün içre yol azsam, umum Allah!
Kaba alem götüren Hanımız Bayındır Han!...
Atam adın sorar olsan, kaba ağaç!
Anam adın der isen kağan arslan!
Benim adım sorar isen, Uruz oğlu Basat'tır!"(22)*

Basat'ın bu sözleri ilk dönem Türk düşüncesi açısından oldukça önemlidir. Basat, atası olarak kaba ağacı göstermektedir. Neden "kaba ağaç" Basat'ın atasıdır? Türk inancına göre yukarıda da belirttiğimiz gibi Hakan ve beyler, bu dünyaya Tanrı tarafından gönderilmişlerdir. Mitolojide Tanrı, hakanları genellikle ağaç yoluyla gönderir.(23) Buradaki "kaba" ifadesinin izahını daha sonra yapmaya çalışacağız. Belirttiğimiz gibi ağaç, yeryüzünde Tanrı'nın gölgesi; sembolüdür. Aynı şekilde hakan da O'nun temsilcisidir.(24) Bu sözlerle Basat, kendisinin kutsal ağaç yoluyla Cennet'ten dolayısıyla Tanrı'dan geldiğini; bu yolla da Tepegöz'ün kırdaki bir pınardan, Cehennem'den dolayısıyla Şeytan'dan geldiğini belirtmeye çalışır. Bir örneğini Oğuz Kağan destanında da gördüğümüz bu Türk'ü yok etmeye çalışan canavar, tepegöz tipi; kötülüğün temsilcisidir. Mitolojide kötülüğün merkezi şeytandır. Oğuz Kağan'da ve Dede Korkut'ta Türk'ü bu canavardan kurtaran kahramanlar ise iyiliğin temsilcisidirler. Mitolojide mutlak iyi, Tanrı'dır. Dolayısıyla

Tepegözle Basat'ın mücadelesinde biz, aynı zamanda Tanrıyla şeytanın mücadelesini görmekteyiz.

Tekrar "Atam adın sorar olsan, kaba ağaç" ifadesine dönecek olursak; bu ifadenin henüz şamanizm ve budizm dinlerinin tesirinin görülmediği Gök Tanrı inancı dönemine ait bir motif olduğunu söyleyebiliriz. Türk mitolojisinde ağaçtan doğma motifi yoktur. Kahramanlar, ağaç yoluyla Cennet'ten gelmektedir.(25) Ağaçtan doğma daha sonraki dönemlerde ortaya çıkar.(26) Türk'ün Tanrısı insan formunda değildir; dolayısıyla doğma-doğurma gibi yaratılmışlık özelliklerine sahip değildir. Yani O, "lem yelid ve lem yüled" ve "teñri teg teñgri'de bolmıs"tır.(27)

Dede Korkut Hikâyelerinde en çok görülen ifadelerden biri "Kölgelüçe kaba ağacın kesilmesün" ifadesidir. Dede Korkut, hikâyelerin sonunda ortaya çıkar ve Oğuz'a "yöm" (nasihat, öğüt) verir. "Dirse Han oğlu Buğaç Han Boyı, Salur Kazanın İvi Yağmalandığı Boy", "Kam Pürenün Oğlu Bamsı Beyrek Boyı", "Kazan Big Oğlu Uruz Bigün Tutsak Olduğu Boy", "Duha Koca Oğlu Delü Dumlul Boyı", "Kazılık Koca Oğlu Yigenek Boyı", "Begil Oğlu Emrenün Boyı" gibi birçok "boy"da bu ifade geçmektedir.(28)

*"Karlu kara taglaruñ yıkılmasun,
Kölgelüçe kaba ağacın kesilmesün,
Kamın akan görklü suyuñ kurımasun"*(29)

"Salur Kazanın İvi Yağmalandığı Boy"da geçen bu duada da görüldüğü gibi, bu tip "yöm" lerde dağ, ağaç ve su üçlemesi vardır. Bu üçlemedeki üç unsur da Cennet'le dolayısıyla Tanrı'yla ilgilidir. Türk düşüncesinde kutsal dağın zirvesiyle kutsal ağacın dalları Cennet'e ulaşmaktadır. Kutsal su da Cennet'ten

çıkıp tekrar Cennet'e dönmektedir.(30) Bu dualardaki ana düşünce şudur: Senin ilinin kutsallarının, tanrısallarının Cennet'le Tanrıyla ilişkisi kesilmesin. Yani Tanrı'dan kut almış olan bu kutsallar sürekli senin ilinde olsun. İnanca göre, Tanrı kutunun olduğu yerde Tanrı var demektir. Tanrı'nın olduğu yerde de iyilik, güzellik, bolluk, bereket, huzur vardır.

Türk düşüncesine göre, kutsalın yani Tanrısalsın olmadığı yerde şeytan görülür. O zamanda orada kötülük, çirkinlik, yokluk hakim olur. Bu anlayışla bakınca Dede Korkut, bu dualarında Oğuz ülkesindeki Tanrı kutunun yok olmamasını, dolayısıyla orada şeytanın hakim olmamasını dilemektedir.

"Kaba ağaç" ifadesi, Dede Korkut hikâyelerinin bazı kahramanlarının sözleri arasında da görülür. "Kam Pürenün Oğlu Bamsı Beyrek Boyı" ve "Kazan Big Oğlu Uruz Bigün Tutsak Olduğu Boy" ile "Uşun Koca Oğlu Segrek Boy"ında görülen bu ifadeler, temel felsefe itibarıyla yukarıda belirttiğimiz Dede Korkut'un duasıyla ilgilidir. Bununla birlikte temel felsefede benzerlik görülse de aralarında az da olsa fark vardır. Bu hikâyelerde "kutsal"ın dünyasına beyler ve beylerin oğulları da girmektedir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, Türk düşüncesine göre, Hanlar, beyler ve onların oğulları Oğuz ülkesinde "kutsal"ın emrinde vazifeli kimselerdir. Yani bir nevi bu dünyada "kutsal"ı temsil etmektedirler. Bu anlayışı, Dede Korkut hikâyelerinde en güzel şekilde "Kam Pürenün Oğlu Bamsı Beyrek Boyu" ile "Uşun Koca Oğlu Segrek Boyu"nda ve "Kazan Big Oğlu Uruz Bigün Tutsak Olduğu Boy"da görürüz.

Beyrek, yedi yıl kaldığı esaretten kurtulup eline dönerken "ozan" kılığına

bürünür ve yolda kız kardeşiyle karşılaşır. Kız kardeşi O'na:

*“ Karşu yatan kara tağum yıkılıpdur,
Ozan seniñ haberüñ yok.
Kölgeliçe kaba ağacum kesilüpdür,
Ozan seniñ haberüñ yok.” der.*

Bu söyleyişte Bey soyundan gelen Beyrek, Oğuz elinde “kutsal”ın sembolü olarak gösterilmiştir. Beyrek, burada “kutsal”ın diğer bir sembolü olan “kölgeliçe kaba ağaç”ı da sembolize etmektedir. Adeta Oğuz elinin Tanrıyla ilişkisini sağlayan tek varlıktır. Beyrek’in tutsaklığı, kölgeliçe kaba ağacın kesilmesi, yani Tanrı kutununun Oğuz elinde yok olması, dolayısıyla Oğuz elinden Tanrı’nın çekilmesi olarak verilmektedir. Beyrek’in dolayısıyla Tanrı’nın olmadığı Oğuz elinde artık kötülük, kargaşa vardır; yani şeytan vardır. Kazan Big Oğlı Uruz Bigün Tutsak Olduğu hikâyedeki Uruz’un anası Burla Hatun’un sözlerini de aynı şekilde yorumlamak gerekir. Burla Hatun, oğlu Uruz’un tutsak olmasının suçunu Kazan’da görmektedir ve ona “Kölgeliçe kaba ağacum kesen Kazan” demektedir.(32) Bu ifadenin mânâsı, Beyrek’in kız kardeşinin sözlerinin mânâsından farklı değildir.

Tutsaklıktan kurtulan Beylere karşı söylenen sözlerin mânâ dünyasını da aynı şekilde düşünmek gerekir. Kızkardeşi, Beyrek’i tanıdıktan sonra:

*“Argap argap kara tağun yihılmışidi yüceldi
ahır;
Kanlu kanlu sularuñ soğılmış idi çağladı
ahır,
Kaba ağacuñ kurmuş idi, yeşerdi ahır” der.*

“Uşun Koca Oğlı Segrek Boyı”nda da Segrek, tutsak olan kardeşi Egrek’i kurtarmaya gitmek için anasının yanına gelince anası:

*“ Ağzuñ için öleyim oğul,
Dilüñ için öleyim oğul,
Karşu yatan kara tağun
Yıkılmış idi, yüceldi ahır
Akındılı görklü suyuñ
Soğılmış idi, çağladı ahır
Kaba ağaçda tal budağun
Kurmuş idi, yeşerüp göğerde ahır” der.*

Bu ifadelerde beylerin tutsaklığı, kaba ağacın kuruması olarak verilmektedir. Kaba ağaç kurumuştur; yani Oğuz elinde Tanrıyla ilişki kesilmiş; Tanrısal yok olmuş, “kutsal” Oğuz elinden çekilmiştir. Onların tutsaklıktan kurtulması, Oğuz eline tekrar Tanrı kutununun gelmesi; kutsalın tekrar Oğuz elinde hakim olması; kargaşanın karanlığın yok olması; şeytanın hakimiyetinin bitmesi olarak algılanmaktadır. Kaba ağacın yeşermesiyle birlikte Oğuz eline tekrar huzur, bolluk-bereket, güzellik, iyilik yani “kutsal” gelecektir.

Bütün bu izahlardan sonra “kölgeliçe kaba ağaç” ifadesinde geçen “kaba” sözüne dönebiliriz: Dede Korkut hikâyelerinde “kaba” sözcüğü hem kutsal ağacın nitelemesinde geçmekte; hem kutsal dağın nitelemesinde, hem de kutsalın yeryüzündeki sembollerinden biri olan beylerle birlikte geçmektedir.(35) Beyler, “kaba” dizlerini, ökçelerini yere vurmaktadırlar.

Bu sözcük, Tarama Sözlüğü’nde “Büyük, iri, kocaman” olarak verilmiştir. Halbuki sözcük, Tarama Sözlüğü’ndeki örneklerde farklı mânâlardadır.(36)

“Kaba” hemen hemen bütün sözlüklerde büyük, iri, yüksek, kalın ve kocaman olarak izah edilmiştir. Bu izah, kelimenin ön mânâsı bakımından doğrudur. Fakat, mitolojik mânâ itibarıyla yetersizdir. Tarama Sözlüğü’ndeki örneklerin tamamının mânâsı, Dede Korkut Kitabı’ndaki “kaba” sözcüğünün mânâsına

uygundur. Yine tamamı ağaçla ilgilidir. Bu da Dede Korkut'ta geçen "kölgelüçe kaba ağaç" nitelemesinin Türk kültürü bakımından ne kadar önemli olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

"Kaba" sözcüğü Dede Korkut Kitabı'nda otuz dokuz defa geçmektedir. Bunların tamamına yakını "kutsal"ın yeryüzündeki sembolleri olan dağ, ağaç ve beyle ilgilidir. Çok azı ise bunun dışındadır ki onlar da kutsalın "ekber" ve "azîm" sıfatlarıyla ilgilidir. Görüldüğü üzere Dede Korkut'ta "kaba" sözcüğü "kutsal"ın sıfatlarından biri olarak kullanılmıştır. Dede Korkut'taki ve Tarama Sözlüğü'ndeki bu örneklerden hareketle Türkçe'deki "kaba" sözcüğünün mitolojik arka mânâsının Tanrı ve Tanrı'nın sıfatları olan ulu, büyük, kocaman, yüksek olduğunu söyleyebiliriz. Nitekim bu mânâ kültür değişikliğinden sonra da yaşamaya devam etmiş ve Türk tarikat çevrelerinde Tanrı, hal ehli olanlara "Kaba Türk" suretinde görünmüştür.(37) Anadolu'daki kaba ağaç, kaba dağ, gibi yer isimlerine de aynı mantıkla yaklaşmak gerekir.

Dede Korkut'ta kutsal ağaç niteleyenirken "kaba" sıfatıyla birlikte kullanılan "kölgelüçe" sözcüğü de mânidardır. Gölge demek olan bu sözcüğün mitolojik mânâsı oldukça derindir. Gölge sığınılan, dem alınan yerdir. Belirttiğimiz gibi, Türk mitolojisinde bir ağacın kutsal olarak kabûl edilmesi için aranılan özelliklerinden biri gölgesinin geniş ve koyu olmasıdır. "Kutsal"ı sembolize eden kutsal ağacın gölgesi, geniş ve koyu olmalıdır. Çünkü kutsal sığınılan, korunulan şeydir. Türk mitolojisinde zorda kalanlar "kaba ağaç"ın "kölgesi"ne sığınmaktadırlar. Dolayısıyla Tanrı'ya; Tanrı'nın el-Mü'min, es-selâm ve el-müheymin" (38) sıfatlarıyla "Besmele"nin mânâsına sığınmaktadırlar. Kölgelüçe kaba ağaca sığınanlar, sadece Tanrı'nın el-mü'min, es-selâm ve es-müheymin sıfatlarına sığınmakla kalmazlar, aynı zamanda O'nun el-fettah, el-bâsıt, el-latîf ve el-mucîb (39) sıfatlarına mazhar olurlar. Türk düşüncesinde biri zorda kaldığı zaman, kutsal kaba ağacın gölgesine sığınır ve müşkülünü açması için Tanrı'ya yalvarır. Tanrı da yukarıdaki sıfatlarına uygun olarak onun müşkülünü çözer.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz: Mitoloji araştırmalarında sadece kelimelerin lügat mânâsına bakmak yeterli değildir. Bu kelimelerin aynı zamanda arka mânâlarına, kültürel mânâlarına bakılmamalıdır. Dede Korkut hikâyelerini de aynı mantıkla ele alıp incelemek gerekir.

NOTLAR:

- * Yazı, 21-26 Aralık 1998'de Bakı'da düzenlenen **İkinci Milletler Arası Dede Korkut Kollok-yumu**'nda bildiri olarak sunulmuştur.
1. Mythos, eski Yunan dilinde "söz" demektir. Adından da anlaşılacağı üzere mitoloji, sözle ilgilidir. Bu konuda daha geniş bilgi için bkz: Azra Erhat, **Mitoloji Sözlüğü**, İstanbul 1978, 5; Kemal Abdullah, **Gizli Dede Korkut**, İstanbul 1997, 44-82, 84-105.
 2. Bazı araştırmacılar, mitolojik düşünceyi Batı dillerindeki "legenda" teriminin dünyasında, yani tarihî şahsiyetlerin hayatlarında, onların tecrübelerinde aramaktadırlar. Halbuki mitoloji, kelime mânâsından da anlaşılacağı üzere düşüncenin, inancın serüvenidir.
 3. Dilimizdeki *cenaze kaldırmak*, *göğermek* gibi fiillerle; *Tanrı Dağı*, *Miñgi Tav*, *Nur Ata*, *Babadag*, vb. yer adlarıyla ilgili bir çok sözcük buna örnek gösterilebilir.
 4. Ağaç kültü hakkında daha geniş bilgi için bkz: James S. Frazer (çev. Mehmet H. Doğan), **Altın Dal-Dinin ve Folklorun Kökleri-I**, İstanbul 1991, 1-110.
 5. Bkz. Abdülkadir İnan, **Tarihte ve Bugün Şamanizm-Materyaller ve Araştırmalar**, Ankara 1972, 13-21; Bahaeddin Ögel, **Türk Mito-**

- lojisi-Kaynakları ve Açıklamaları ile Destanlar**, 1, c., Ankara 1971, 419-493; Emel Esin, "Ötüken Yış" Türk Sanatında Ağaçlı Dağ Hakkında Notlar", **Atsız Armağanı**, İstanbul 1976, 147-186.
6. Daha geniş bilgi için bkz: Bahaeddin Ögel, **Türk Mitolojisi-Kaynakları ve Açıklamaları ile Destanlar**, 2. c., Ankara 1995, 478-479; İnan, **Tarihte ve Bugün Şamanizm**, 64; Ögel, **Türk Mitolojisi**, 1, 90-92; Radlof, **Sibirya'dan**, 2. c., Ankara 1964, 7; G. V. Ksenofontov, **Şamanizm-İzbrannie Trudı**, Yakutsk 1992, 41; L. P. Potapov, **Altayskiy Şamanizm**, Leningrad 1991, 26-27.
7. Türk dünyasının her yerinde kutsal olarak kabul edilen ağaçların tamamı bu vasıflardan en az birine sahip olmak zorundadır. Bunu bütün örnekler teyit etmektedir.
8. Dede Korkut'ta ağaç kültünün yanında Gök Tanrı inancını, su, dağ, ateş kültlerini vs. görmek mümkündür.
9. Muharrem Ergin, **Dede Korkut Kitabı - I**, Ankara 1958, 108-109.
10. Dede Korkut hikâyelerindeki İslâmiyet ile Şamanizm inançlarının çatışması hakkında daha geniş bilgi için bkz. M.Bilgin Saydam, **Deli Dumrulun Bilinci - Türk İslâm Ruhu Üzerine Bir Kültür Psikolojisi Denemesi**, İstanbul 1997; Kemâl Abdullah, **Gizli Dede Korkut**, İstanbul 1997; Â. Margulan, "Korkut Ata Ömiri Men Epsanaları", **Culdız**, 3, 1983, 139-166.
11. M. Ergin, age, 109.
12. Daha geniş bilgi için bkz. Sait Başer, **Gök Tanrı'nın Sıfatlarına Esmâ-ü'l - Hüsna Açısından Bakış**, İstanbul 1991.
13. M. Ergin, ay.
14. Dünya ağacı için bkz. B.Ögel, **Türk Mitolojisi-II**, 480-481; **Manas Ensiklopediya-I**, Bişkek 1995, 127; Jean - Paul Roux (çev. Prof. Dr. Aykut Kazancıgil), **Türklerin ve Moğolların Eski Dini**, Ankara 1994, 123.
15. A.İnan, age, 187.
16. M.Ergin, age, 109.
17. Daha geniş bilgi için bkz. Bahaeddin Ögel, **Türk Kültürünün Gelişme Çağları**, İstanbul 1988, 571-610.
18. Oğuz Kağan destamında Oğuz Kağan'ın ağzından řu sözler verilir:
*"Nice dostlar güldürdüm!
 Ben ödedim çok şükür!
 Borcumu Gök Tanrı'ya!
 Veriyorum artık ben, sizin olsun bu yurdum!"*
 B. Ögel, **Türk Mitolojisi - I**, 127.
19. Bkz. B.Ögel, **Türk Mitolojisi - II**, 468.
20. M.Ergin, age, 138.
21. M.Ergin, age, 109.
22. M.Ergin, age, 214.
23. Uygurların Türeyiş efsanesinde bu inancı açıkça görürüz. Daha geniş bilgi için bkz. H.N. Atsız, **Türk Edebiyatı Tarihi**, İstanbul 1992, 78.
24. B.Ögel, **Türk Kültürünün Gelişme Çağları**, ay.
25. B.Ögel, **Türk Mitolojisi - I**, 101; II. cilt, 483.
26. Bkz. 25 numaralı dipnot.
27. İhlas suresi, 3. ayet.
28. M.Ergin, age, 184, 206, 225.
29. M.Ergin, age, 115.
30. B.Ögel, **Türk Mitolojisi - II**, 315-421; 423-464.
31. M.Ergin, age,140.
32. M.Ergin, age,173.
33. M.Ergin, age, 150.
34. M.Ergin, age, 227.
35. M. Ergin, age, 11, 13, 20, 21, 24, 35, 36, 46, 50, 53, 66, 67, 91, 97, 104, 117, 122, 129, 131, 136, 149, 154, 169, 188, 202, 212, 231, 232, 253, 258, 268, 269, 277, 278.
36. **Tarama Sözlüğü - IV**, Ankara 1969, 2143.
37. A. Yaşar Ocak, **Bektaşî Menakıbnamelerinde İslâm Öncesi İnanç Motifleri**, İstanbul 1983, 111-112.
38. S. Başer, age, 37-39.
39. S. Başer, age, 46, 51, 57.